

É importància el fred de peus?

pel doctor
J. GIBERT
QUERALTÓ

Són moltes les persones que es queixen de tenir una sensació desagradable de fred en els peus, i malgrat que és una cosa que els molesta més o menys—segons variacions individuals de sensibilitat i intensitat del trastorn—, o bé no hi donen importància o bé ho consideren com un accident que necessàriament ha de produir-se contemporani a certs estadis del nostre fisiologisme, o bé ho refereixen a una resistència o compensació desequilibrada envers les influències còsmico-climàtiques del medi ambiental.

Es necessari que els no metges o, millor dit, els no iniciats en aquestes matèries, coneguin que amb massa freqüència aquest símptoma al qual no donen cap importància la té, però, extraordinària per a la vitalitat del membre o regió afectats, ja que gairebé sempre és signe d'un dèficit que pertorba intensament les condicions circulatòries d'uns teixits, àdhuc en aquells casos en què sols hi ha un desequilibri funcional.

Didàcticament podem nosaltres establir tres grans grups de persones amb sensacions variades de fred i altres molèsties desencadenades pel descens de temperatura a nivell dels peus.

1.ª Simptomatologia que apareix sols periòdicament, si bé mantés vegades es fa transitòriament durable i que es manifesta predominantment en la dona.

2.ª Sensació de fredor desproporcionada a la intensitat del descens termo-climàtic, de forma paroxística i acompanyada de símptomes dolorosos, canvis de coloració de la pell, etcètera.

3.ª Símptomes de fredor que hom troba constants, si bé

amb paroxismes possibles i a vegades freqüents, associats a dolor, claudicació, destrucció de zones més o menys extenses, etc.

En el primer grup hi tenim, i en lloc preferent, al sexe femení. Són moltes les noietes que pròxima l'aparició de llur període menstrual, o ja dones en la successió d'aquest fenomen en el curs de la vida genital activa, o bé quan ja arribades a l'última fase de llur existència es retira definitivament la menstruació per a entrar en la menopausa, presenten sensacions variades a nivell dels membres inferiors, la més freqüent de les quals és el fred. En efecte, tots els que em llegiu, haureu tingut ocasió d'observar aquests fets en allegats vostres en els quals un interrogatori adequat descobreix amb facilitat trastorns més o menys manifestos de la fisiologia endocrina (hipòfisi, ovaris, testicle, etc.). En posar-se en contacte amb una cosa freda (els llençols, per exemple), en descendir la temperatura ambiental, en disminuir la protecció que sobre la zona hipersensible habitualment fan (gruix de les mitges o mitjons, sabates, etcètera), el malalt (car, si bé lleus, són en realitat malalts) es queixa de fred, i d'altres parastèsies variades en quan a llur característica, intensitat, freqüència, etc. (inflor, formigors, rampes).

Aquestes persones, són en llur majoria del sexe femení, i també algunes, encara que escasses del sexe masculí.

Ja de més importància són els que englobem en el segon grup. Són tots ells malalts que deuen llur símptoma fred a un trastorn de la circulació sanguínea a nivell de la zona afectada, que si és durable altera la seva nutrició amb la mort local corresponent. Són desequilibris de la funció motriu dels vasos per la qual es regula el pas de la sang i la seva arribada als òrgans o regions

que d'ella viuen. Segons predomini l'espasme (tancament), la paràlisi (dilatació) o l'èstasi (estancament o lentitud de circulació), tindrem tres tipus de malalties en cada una de les quals predominarà una fenomenologia determinada fruit del mecanisme i tipus característic del trastorn. En uns apareix pallidesa brusca d'un o varis dits, per exemple, en contactar amb l'aigua freda, exposició a la baixa temperatura, etc., amb simetria i acompanyat de fredor, dolor i alternant amb fases de coloració blavosa, d'estriacions com el marbre i acabant al cap d'un període de temps més o menys llarg, amb fenòmens de destrucció (gangrena, llagues de curació difícil). En altres, el fred i el color amoratat de la pell és més persistent, mentre que la dolor és molt escassa, havent-hi, però, inflor i mancant-hi la gangrena o formació de llagues.

En el tercer grup el símptoma fred és per tancament de la llum del vas (artèria) principal de la regió corresponent, procés que es fa amb més o menys lentitud segons el mecanisme i la causa productora i que, excepte en casos rars, acaba amb una fase de mort de la regió privada de nodrir-se (gangrena.)

Com veieu, doncs, el sentir fred en els peus sense causa prou justificada de l'ordre còsmico-climàtic, pot tenir una importància excepcional per a la integritat del vostre organisme. La majoria de les vegades, però, i sortosament per al pacient, no és més que un desequilibri en el funcionalisme dels mecanismes reguladors de la circulació de la sang a nivell d'una regió determinada i de causa variada, desequilibri que corregit a temps elimina, si més no, un pesombre, un mal-estar, en una paraula, un motiu d'intranquillitat per al sofrent.

I serveixi de colofó el dir-vos que no sigueu aprensius, però cuideu-vos quan és necessari.